

[Nina Andersen.]

officielle russiske Statistik fremgaar, at Aborterne i Moskva og Leningrad i Aarene 1924—30 steg fra 5 pr. 100 Indbyggere til 33. Og at det ikke drejede sig om Kvaksalver-Aborter, som er blevet officielle, fremgaar af, at Fødselstallet i Moskva samtidig faldt fra 31 pr. 1 000 Indbyggere til 21 og i Leningrad fra ca. 26 til ca. 21. Det er min Opfattelse, at dette Forhold ikke har været uden Indflydelse paa den ændrede Abortlovgivning i Rusland, der som bekendt ikke er saa frisindet som det, der foreslaas her.

Endelig fastholdes Straf for Svangerskabsafbrydelse som et Værn for Kvinderne, idet det nemlig meget vel kan tænkes, at Straffrihed for Svangerskabsafbrydelse vil føre til, at Mænd, som ikke ønsker Børn, forkaster forebyggende Forholdsregler og i Stedet presser Kvinden til at lade en Svangerskabsafbrydelse foretage, og det er en Udvikling, som er i Strid med det, der er ønskeligt, og til Skade for Kvindernes Helbred.

Som allerede nævnt er der i Lovforslaget gjort nogle Undtagelser fra den almindelige Regel om Straf for Svangerskabsafbrydelse. For det første, naar Svangerskabsafbrydelse er nødvendig for at afværge en i Sygdom eller andre Forhold begrundet Fare for Kvindens Liv og Helbred. Jeg har set, at det er blevet debatteret, hvorvidt Ordene „eller andre Forhold“ indeholder en skjult saakaldt social Indikation, og man har ment, at de i saa Fald burde have været udeladt, ja, den højttærede Justitsminister er endog blevet beskyldt for Uærlighed i den Anledning. Men det er dog indlysende klart, at der kan være andre Forhold end Sygdom, som er en Trusel for Kvindens Liv og Helbred. Justitsministeren har allerede i sin Forelæggelsestale nævnt saadanne Eksempler, og jeg vil gerne supplere dem med et Par, som jeg med den højttærede Formands Tilladelse vil citere fra en Kronik, der er forfattet af Det konservative Folkepartis Repræsentant i Svangerskabskommissionen, Dr. Dida Dederding; den har været optaget i „Berlingske Tidende“ for 27. Oktober og omtaler bl. a. følgende Eksempler:

„En beskeden, renvasket, udslidt Kvinde kom en Dag til mig og bad undskylde, at hun tog min Tid, og at hendes Beretning var lidt lang. Hun havde 3 Børn, var nu for 4de Gang gravid og i 2den Maaned. Hun holdt Hjemmet oppe ved at renholde Kontorer i de tidlige Morgentimer. Da hun en Dag kom hjem, meddelte hendes 13-aarige Dreng, at

Faderen, der var noget drikfældig og havde været indlagt paa 6te Afdeling, var uterlig mod sine egne Børn, saa snart hun var gaaet paa Arbejde. Moderen gik med sin Dreng paa Politistationen, og det viste sig, at Drengens Beretning desværre kun var alt for sand. Manden blev sat fast.“ — Saa fortsætter Doktoren: „Hendes forstenede Udtryk var frygteligt. At vente med at hjælpe hende, til hun eventuelt blev sindssyg og Hjemmet derved lagt øde, eller slet ikke at hjælpe hende, synes mig grufuldt.“

Det andet Eksempel er følgende:

„En midaldrende Funktionærhustru fra Landet var nu atter svanger (4de eller 5te Svangerskab). Havde aldrig tidligere ønsket Abortfremkaldelse. Men Manden havde i samme Periode besvangret hende og deres 16-aarige Husassistent. „Jeg har forladt Hjemmet, for ellers vilde de 13—14-aarige Børn opdage Forholdene. Min Mands Indtægter er smaa, og nu skal han tillige sørge for Husassistenten; jeg maa derfor til at tjene Penge; men mine Nerver er fuldstændig i Uorden, jeg sidder og græder hele Tiden, kan jo ikke tage Livet af mig for Børnenes Skyld.“ — Og Doktoren fortsætter: „Og det har vist sig — jeg har fulgt hende senere —, at hun er en nedbrudt, nervøs, uarbejdsdygtig Kone, hendes mindste er et lille, svageligt Pjus, og ingen af Børnene bliver godt passet.“

I begge disse Tilfælde var det „andre Forhold“, som her var en Fare for Kvindens Liv eller i hvert Fald for hendes Helbred; de kunde ikke falde ind under den Afattelse af de medicinske Indikationer, som Svangerskabskommissionen har i sit Forslag, men de kan falde ind under det nærværende Lovforslags Afattelse, og med fuld Ret synes jeg.

Det har endvidere været fremhævet, at det vilde være et stort Ansvar at lægge paa Lægerne, at de skulde træffe Afgørelse i saadanne Tilfælde. Jeg synes, at det, jeg netop har citeret, viser, at ingen andre end Lægen kan træffe Afgørelse.

Der er desuden i Lovforslaget en Bestemmelse om, at Svangerskabsafbrydelse kan finde Sted, dels naar Svangerskabet er en Følge af en Handling, hvorved Kvindens Kønshæder krænkes ved Voldtægt eller ved Misbrug af aandssvage og mindre-aarige, eller hvis Fosteret er en Frugt af Blodskamsforhold, dels naar der foreligger nærliggende Fare for, at Barnet paa Grund af arvelige Anlæg vil komme til at lide af Sindssygdom, Aandssvagthed eller andre svære mentale Forstyrrelser. Jeg har ikke